

Vader Kerstmis en ik

MATT HAIG

Vader Kerstmis en ik

Vertaald door Karin Pijl

Met tekeningen van Chris Mould

moon

Oorspronkelijke titel: *Father Christmas and I*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Canongate Books Ltd, 2017

© Matt Haig, 2017

© Vertaling uit het Engels: Karin Pijl, 2021

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2021

Illustraties © Chris Mould, 2017

Ontwerp omslag en binnenwerk Nederlandse uitgave: Marieke Oele en
Olis Vormgeving

ISBN 978 90 488 6203 0

ISBN 978 90 488 6204 7 (e-book)

NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.nl

OVERAMSTEL
uitgevers

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Voor Pearl, Lucas en Andrea

Ergens anders

Jij denkt misschien dat je Vader Kerstmis kent. En je zult zeker een páár dingen over hem weten. Zo heb je vast weleens van de speelgoedwerkplaats en de rendieren gehoord. En je weet vast ook wel wat er op kerstavond gebeurt. Natuurlijk weet je dat.

Maar mij ken je waarschijnlijk niet.

Eerst zal ik je de dingen vertellen die je zo zult geloven.

Mijn naam is Amelia Wishart en ik heb een zwarte kat die Kapitein Roet heet. Ik ben geboren in Londen en heb daar tot mijn elfde gewoond. Daarna woonde ik ergens anders.

En dit ‘ergens anders’ vind je misschien een beetje ongehoofwaardig.

Als ik je vertelde dat ik naar Finland was verhuisd, zou je dat waarschijnlijk zo geloven, want Finland staat op een landkaart. En officieel ben ik ook naar Finland verhuisd, naar het verre, verre, vére Noorden, voorbij het stuk van Finland dat Lapland heet. Het ‘ergens anders’ waar ik

woonde, heette simpelweg het Verre Noorden en de naam van het dorp was 'Elfhelm'. Elfhelm staat op geen enkele kaart. In elk geval niet op een kaart van mensen. En dat komt doordat de meeste mensen het niet kunnen zién. Het is voor hen onzichtigbaar. Elfhelm is namelijk een magische plek, en om magische plekken te kunnen zien, moet je in magie geloven. En de mensen die landkaarten tekenen geloven het minst in magie.

Maar in veel opzichten is Elfhelm een gewoon dorp. En daar heb je heel gewone dingen, zoals winkels, huizen en een dorpshuis. Er zijn straten en bomen en zelfs een geldbank.

Maar de mensen die daar wonen, zijn héél anders dan ik. En ook héél anders dan jij.

Het zijn zelfs helemaal geen mensen. Geen ménselijke wezens in elk geval.

Ze zijn speciaal. Ze zijn magisch.

Het zijn, tja...

Het zijn elfen. Maar waar veel elfen zijn, worden elfen niet als vreemde, afwijkende wezens gezien.

Nee.

Een vreemd, afwijkend wezen, dat ben jij.

Rendierweg 7

Vader Kerstmis woonde aan de Rendierweg 7, pal naast het Rendierveld, aan de rand van Elfhelm.

Zoals zoveel huizen in Elfhelm was zijn huis gemaakt van verstevigde kruidkoek. Maar in tegenstelling tot bijna alle andere huizen in Elfhelm had het een voordeur die zo hoog was dat je niet hoefde te bukken.

Het stond vol met leuke dingen. Zo was er een glijbaan van de eerste verdieping naar de begane grond. De deurbel speelde een versie van ‘Jingle bells’. Overal zag je speelgoed. In de keuken stonden de planken vol met de lekkerste zoe-te dingen in potten – chocolade, kruidkoek, bosbessen-jam. In de woonkamer hing een koekoeksklok waar geen koekoek maar een rendier uitkwam. O, en hij gaf niet de gewone mensentijd aan, met saaie aanduidingen als: ‘zes uur’ en ‘twintig over negen’, maar elfentijd, zoals ‘Echt Heel Vroeg’ en ‘Allang Bedtijd Geweest’.

Eerst woonde Vader Kerstmis alleen. Maar hij had Slumber, de elfenbeddenmaker, snel opdracht gegeven twee extra bedden te maken en ‘s werelds fijnste katten-mand’ voor Kapitein Roet.

‘Maar vanavond,’ had hij die eerste dag gezegd, ‘slaap ik wel beneden op de trampoline.’ Volgens Vader Kerstmis was het een heel comfortabele trampoline.

De reden dat Vader Kerstmis twee extra bedden nodig had, waren Mary Ethel Winters en ik.

Mary was de vrouw op wie Vader Kerstmis verliefd was. Elke keer dat hij naar haar keek, moest hij blozen. En zij was ook gek op hem.

Mary was de aardigste en liefste vrouw die ik ooit had ontmoet. Haar wangen waren zo rood als appels, en met haar glimlach kon je een kamer verwarmen. Ik had haar voor het eerst ontmoet toen ik in Londen woonde, waar het allerergste van alles was gebeurd. Mijn moeder kreeg een verschrikkelijke ziekte van het vele schoonsteenvegen.

Ik deed mijn uiterste best haar te verzorgen, maar uiteindelijk was de ziekte te sterk. Ik kon niet voorkomen dat ze doodging. Mijn vader had ons verlaten toen ik nog heel klein was, dus werd ik daarna naar het werkhuis van Jeremiah Griezel gestuurd. Ik was diepongelukkig, maar Mary – die daar in de keukens werkte – was altijd aardig voor me. Ze deed stiekem suiker in de waterige drab die we altijd te eten kregen. Dat zal ik nooit vergeten.

Ze had een zwaar leven achter de rug. Voordat ze in het werkhuis werkte, was ze dakloos en sliep ze op een bankje naast de Tower Bridge, omringd door duiven.

Toen Kapitein Roet en ik uiteindelijk uit het werkhuis

wisten te ontsnappen, dankzij Vader Kerstmis, ging Mary met ons mee. En net zoals ik was ze heel blij om hier te zijn.

We kwamen op kerstochtend in Elfhelm aan, toen alle mensenkinderen over de hele wereld hun cadeautjes uitpakten. We aten het uitgebreidste kerstdiner dat ik ooit had gezien en luisterden naar de mooiste en vrolijkste muziek die je je maar kunt voorstellen, gespeeld door een elfband die de Sleebellen heette. We lachten, zongen en spikkeldansten. Spikkeldansen is een behoorlijk ingewikkelde elfdans, waarbij veel voetenwerk en draaien en een beetje magisch zweven door de lucht komt kijken.

‘Je gaat het hier vast leuk vinden,’ zei Vader Kerstmis toen we later op een bevroren meer gingen schaatsen.

‘Ja, dat denk ik ook,’ zei ik.

En dat was ook zo. Ik vond het er ook leuk. Een tijdje. Voordat dit geluk door mijn eigen schuld in één miljoen stukjes uiteenspatte.

Hooptoffee

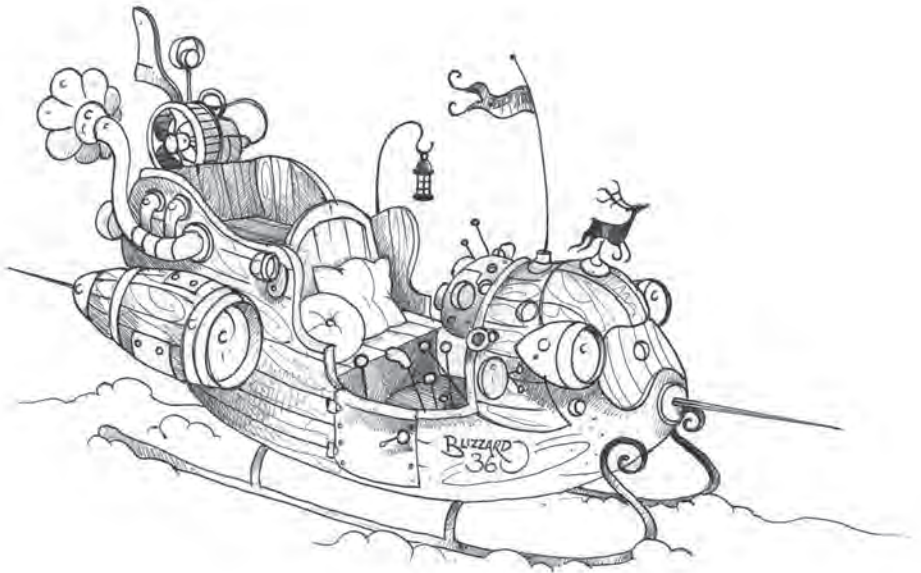
Om in Elfhelm ergens te komen, moest je door een grote straat die het Hoofdpad heette. Elfen waren niet echt origineel met namen. Er was bijvoorbeeld een straat met zeven bochten die ze de Straat van Zeven Bochten noemden.

Terwijl we over het Hoofdpad liepen, wemelde het van de elfen. Er waren klompenwinkels, tuniekenwinkels, riemenwinkels. Aan het Hoofdpad lag ook de School voor Sleekunst. Daar werden allerlei soorten sleeën gemaakt, maar geen ervan wat zo indrukwekkend als de slee waarin ik reed toen ik naar Elfhelm kwam – de slee die Vader Kerstmis altijd op het Rendierveld parkeerde.

Vader Kerstmis zwaaide naar een lange (naar elfenmaatstaven dan) magere elf die een kleine witte slee aan het op-poetsen was. De slee glom en zag er mooi uit.

‘Hallo, Kip! Is dat de nieuwe slee waarover ik heb gehoord?’

De elf glimlachte. Het was een kleine glimlach. Alsof de glimlach zelf ook verrast was er te zijn. ‘Ja, Vader Kerstmis. De Blizzard 360.’

‘Hij ziet er mooi uit. Wordt hij door één rendier getrokken?’

‘Ja, door één rendier.’

En toen begon Vader Kerstmis een lang, technisch verhaal over snelheidsmeters, harnessen, hoogtemeters en kompassen.

Hij beëindigde hun gesprek met een vraag. ‘Dus als de school weer begint, laat je de kinderen erin rijden?’

Kip keek plotseling bezorgd. ‘Nee,’ zei hij. ‘Dit is geen kinderslee. Moet u zien hoe groot hij is. Nee, deze is voor grotere elfen – alleen volwassenen.’

Toen mengde Mary zich in het gesprek. ‘De school krijgt dit jaar een nieuwe leerling,’ zei ze, terwijl ze een arm om

mij heen sloeg. ‘Een kind dat groter is dan een elfenkind. Een kind dat langer is dan een volwassen elf.’

‘Dit is Amelia,’ voegde Vader Kerstmis eraan toe, ‘en geloof me, zij is een supergetalenteerde sleerijder.’

Kip staarde me aan en werd zo wit als sneeuw. ‘O. Ik snap het. Eh. Hmm. Ja. Oké.’

En dat was dat. Hij ging verder met het oppoetsen van zijn slee en wij vervolgden onze weg.

‘Arme Kip,’ zei Vader Kerstmis zacht. ‘Hij heeft een vreselijke jeugd gehad.’

Alle elfen die we tegenkwamen, waren supervriendelijk en knoopten een praatje met ons aan. Moeder Breer de riemenmaker maakte voor Vader Kerstmis een nieuw riem. (‘O, Vader Kerstmis uw buik is... gegroeid. We moeten een extra gaatje prikken.’)

Toen gingen we naar de snoepwinkel, en daar ontmoeten we Bonbon de snoepmaakster. Ze liet ons wat nieuwe dingen proeven. Zo probeerden we de Paarse Bosbessentoffee, een snoepje met een sterke anijssmaak dat De wraak van Blitzzen heette (genoemd naar Vader Kerstmis’ favoriete rendier) en daarna de Babysusser.

‘Waarom heet het “de babysusser”?’ vroeg ik, waarop Bonbon naar haar baby wees – ‘kleine Sussie’. Het elfenmeisje had een mooi gezichtje en puntige oren. Ze lag tevreden in een wipstoel op een snoepje te zuigen.

‘Werkt altijd bij haar,’ zei Bonbon.

Maar het lekkerste snoepje van allemaal was de Hoop-toffee.

‘Ooo, toffee!’ Ik klapte in mijn handen. ‘Ik ben dol op toffee. Waar smaakt deze naar?’

Bonbon keek me aan alsof ik iets heel doms had gezegd. ‘Het is een hóóptoffee. Die smaakt naar waar je hoopt dat hij naar smaakt.’

Dus stak ik het snoepje in mijn mond en hoopte heel hard dat hij naar chocolade zou smaken, en dat was ook zo, en toen hoopte ik dat hij naar appeltaart smaakte, waarna het warm werd in mijn mond en ik appeltaart proefde. Daarna dacht ik aan de geroosterde kastanjes die ik elk jaar met kerst had gegeten, voordat mijn moeder arm was ge-

worden, en één tel later proefde ik hun smaak, zacht, warm en kruimelig, als een herinnering in mijn mond. Maar hoe lekker deze laatste smaak ook was, hij maakte me verdrietig omdat ik geen moeder meer had. Dus slikte ik de toffee snel door en vroeg niet om nog eentje. In plaats daarvan nam ik een Giechelsnoepje, dat mijn tong kietelde en me aan het lachen maakte.

De deurbel van de winkel rinkelde, en er liep een keu-

rig gekleed stel naar binnen, beiden gekleed in een rode tuniek. De ene droeg een bril en had een kaal hoofd, de andere was tonnetjerond.

‘Ah, hallo, Pi,’ zei Vader Kerstmis tegen die met de bril. Daarna wendde hij zich tot mij. ‘Pi is je nieuwe wiskundeleraar.’

‘Hallo,’ zei Pi, die op een stukje zoethout kauwde. ‘Jij bent een mens. Ik heb weleens gehoord over mensenwiskunde. Het klonk mij ronduit belachelijk in de oren.’

Daarvan was ik even in de war. ‘Ik dacht dat wiskunde overal hetzelfde was?’

Pi schoot in de lach. ‘Totáál niet! Totáál niet!’

En toen werd ik voorgesteld aan de andere elf, die Columbus heette. ‘Ik ben ook leraar. Ik geef aardrijkskunde.’

‘Is elfenaardrijkskunde hetzelfde als mensenaardrijkskunde?’ vroeg Mary.

Maar Vader Kerstmis antwoordde voor Columbus. ‘Nee. In mensenaardrijkskunde bestaat Elfhelm bijvoorbeeld helemaal niet.’

En daarna aten we nog meer snoepjes en we kochten er nog een paar voor thuis. We namen afscheid van Bonbon, Pi en Columbus en liepen de straat weer op. Toen kwamen we langs een krantenkiosk die het *Sneeuwdagblad* verkocht.

‘O, jee,’ zei Vader Kerstmis. ‘Er staat geen rij... Niemand wil het *Sneeuwdagblad* nog kopen.’

Ik wist wel iets van het *Sneeuwdagblad*. Het was de belangrijkste elfenkrant. Een elf die Vader Vodol heette, had

altijd aan het hoofd gestaan. Vader Vodol was een Heel Slechte Elf. Hij had altijd een hekel aan Vader Kerstmis gehad, en toen Vader Kerstmis als kleine jongen naar Elfhelm kwam, had hij hem in de gevangenis gestopt. Vader Vodol was namelijk altijd voorzitter van de Elfenraad geweest. Onder zijn leiding was iedereen in Elfhelm bang geworden voor buitenstaanders, zoals mensen. Maar toen Vader Kerstmis voorzitter was geworden, had Vader Vodol het *Sneeuwdagblad* nog jarenlang gerund – tot vorig jaar kerst, toen bekend werd dat hij de trollen had geholpen Elfhelm aan te vallen. Hij had geen gevangenisstraf gekregen (elfen gaan niet meer naar de gevangenis), maar raakte het *Sneeuwdagblad* kwijt en moest voortaan in de stilste straat van Elfhelm wonen, de Heel Stille Straat. En dat werd als straf gezien, want elfen hebben een hékel aan stilte.

Maar het probleem met het *Sneeuwdagblad* was dat er twee dingen waren gebeurd sinds Noosh, de oud-Rendierencorrespondent, de leiding had overgenomen. Eén: de krant was veel beter geworden. En twee: de krant werd minder gekocht. Blijkbaar lazen de elfen liever de verzonnen verhalen en leugens van Vader Vodol.

Ik vertel je dit allemaal omdat het belangrijk is voor later. Maar op dat moment – toen ik die snoepwinkel uit stapte – had ik iets heel anders aan mijn hoofd.

‘Ik ben nog nooit naar school geweest. In het werkhuis leerden we niets. Het enige wat je daar deed, was werken. En bovendien klinkt elfenschool heel vreemd. Daar pas ik toch niet tussen?’

‘O, maar nu onderschat je jezelf,’ zei Vader Kerstmis. ‘Je kon al meteen vanaf het begin goed sleerijden, weet je nog?’

‘Maar stel dat ik...’

‘Luister,’ zei Vader Kerstmis. ‘Je hoeft je geen zorgen te maken. Dit is Elfhelm. Hier kan álles gebeuren. Het is een beetje zoals dat snoepje van daarnet. Wat je hoopt te voelen, zúl je ook voelen.’

‘Is het leven echt zo simpel, Nikolas?’ vroeg Mary, die Vader Kerstmis bij zijn voornaam noemde.

‘Dat kan het zijn,’ zei Vader Kerstmis.

En terwijl we over het Hoofdpad liepen, was het een makkie om net zo positief te denken als hij. Alles zag er vrolijk en zonnig uit.

Toen pas zag ik dat Vader Kerstmis en Mary hand in hand liepen. Heel schattig vond ik dat. Misschien wel het schattigste wat ik ooit had gezien. En ik was er zo door overweldigd dat ik er uitflapte wat ik dacht, en dat was: ‘Jullie zouden moeten trouwen.’

Beiden draaiden zich naar me om in die gezellige, drukke besneeuwde straat en keken geschokt.

‘Sorry,’ zei ik, ‘dat had ik niet moeten zeggen.’

Ze keken elkaar aan en barstten toen in lachen uit.

‘Wat een goed idee, Amelia!’ zei Mary.

Vader Kerstmis knikte. ‘Het allerbeste idee!’

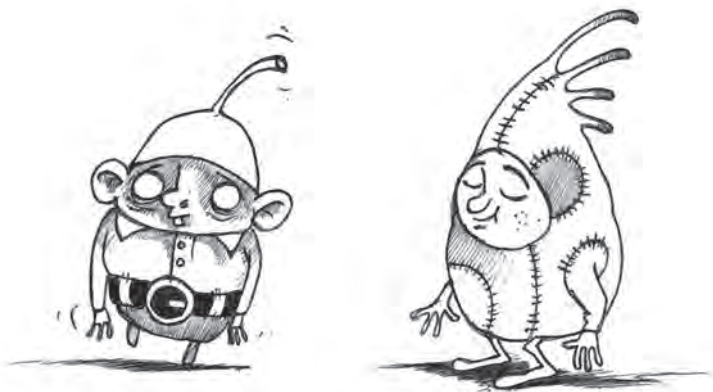
En zo kwam het dat Mary Ethel Winters met Vader Kerstmis trouwde.

Moeder Kerstmis

De bruiloft vond plaats op de laatste dag van de kerstvakantie. De dag voordat ik op de Elfhelm School zou beginnen. Het was fijn dat ik me daarop kon verheugen, want daardoor dacht ik niet aan mijn eerste schooldag.

Bijna iedereen in Elfhelm was naar het dorpshuis gekomen. Zelfs een paar feeën uit de Beboste Heuvels. De Waarheidsfee was er samen met de Leugenfee. De Leugenfee zei dat hij mijn oren echt mooi vond, wat me een beetje ongerust maakte. Vader Kerstmis' rendieren waren er ook allemaal. Blitzen had moeten beloven dat hij tijdens de plechtigheid niet op de vloer zou plassen en hij had zich aan die belofte gehouden. Er was ook een Tomtegubb aanwezig. Zelfs toen ik nog in Londen woonde, wist ik van feeën en elfen, maar van Tomtegubbs had ik nog nooit gehoord. Blijkbaar waren er niet veel van, en de paar die er wel waren, zag je alleen ten oosten van Elfhelm. Tomtegubbs hadden geen naam en waren nooit mannelijk of vrouwelijk. Het waren altijd gewoon Tomtegubbs,

en je had ze in verschillende kleuren. Dit exemplaar was glimmend geel, klein en dik. Het glimlachte en neuriede de hele tijd in zichzelf. En Kapitein Roet was ook meegekomen. Hij stortte zich op de taartkruimels op de grond.

O, en er was een aardbeving. Zo voelde het in elk geval. Maar het bleek gewoon een trol te zijn die helemaal van de Trollenvallei naar de bruiloft was gelopen. Ze was zo groot dat ze niet in de zaal paste en op de besneeuwde grond buiten moest zitten. Door het raam tuurde ze naar binnen. Het was Urgula, de Opperste Trollenleider. Ze was zelfs nog groter dan alle unter- en übertrolen waarover ze regeerde. Al die tijd heb ik alleen haar hoofd met woeste haren gezien.

Op een gegeven moment opende Vader Kerstmis het raam om met haar te praten. ‘Hallo, Urgula, wat leuk dat je er bent.’

Urgula glimlachte en ontblootte haar tanden, alle drie

zo groot als een verrotte deur. ‘Ik hier zijn om jou en je liefde te wensen het grootste geluk, van alle trollen.’

‘Dat is heel aardig,’ zei Mary, die naast Vader Kerstmis stond.

De Sleebellen speelden een liedje dat ze voor de gelegenheid hadden geschreven. Het heette: ‘Je ziet er goed uit, mijn lieverd (ook al ben je een mens)’.

Vader Topo, Vader Kerstmis’ beste vriend, leidde de dienst. Bruiloften in Elfhelm waren anders dan bruiloften van mensen, besepte ik al snel.

‘Kijk elkaar in de ogen,’ zei Vader Topo, ‘en probeer niet te lachen.’

Dat lukte hen beiden heel goed, totdat Vader Topo een paar vreselijke moppen begon te vertellen.

‘Hoe noem je een zwerm bijen?’

‘Geen idee,’ zei Mary.

‘Een bijeenkomst! Snap je ’m?’

‘Ja,’ zei Vader Kerstmis. ‘Die heb je van mij!’

Maar Vader Topo kende er nog meer.

‘Wat zegt: “oh oh oh”? Jij als je achteruitloopt... Heb je ’m? Want normaal zeg je: “ho ho ho”. Oké. Hoe heet een praatgrage sok? Een kletskous! Het vliegt door de lucht en heeft nooit geluk... Een pechvogel...’ En deze vreselijke moppen gingen nog een poosje door, totdat uiteindelijk zowel Vader Kerstmis als Mary moest lachen – niet omdat de moppen zo grappig, maar omdat ze zo slécht waren. En precies op dat moment – toen ze samen lachten – zei Vader Topo: ‘Dan verklaar ik jullie nu **GETROUWD!**’ Want zo

trouwen mensen in Elfhelm: door tijdens de bruiloftsceremonie op hetzelfde moment te lachen.

Mary werd automatisch Moeder Kerstmis omdat Vader Kerstmis voorzitter van de Elfenraad was. En Mary werd ook lid van de Elfenraad. Om die reden werden sommige mensen Moeder Dit of Vader Dat genoemd. Ze waren leden van de Elfenraad, wat betekende dat ze vergaderingen mochten bijwonen en meebeslissen over dingen die te maken hadden met Elfhelm en het elfenleven. In theorie kon iedereen lid van de Elfenraad worden. Maar veel elfen wilden dat helemaal niet, omdat vergaderingen saai zouden zijn en ze er uitslag van kregen. Jeukerige uitslag.

Na het spreekgedeelte van de bruiloft was er het eetgedeelte (met véél eten) en nog meer muziek en zelfs nog meer spikkeldansen.

Tegen het einde van het feest verscheen er een nors uitziende elf met een zwarte baard. Hij liep door de menigte en keek Vader Kerstmis en Mary – of Moeder Kerstmis – en iedereen die er gelukkig uitzag boos aan. En dat was iedereen in de ruimte, op de Waarheidsfee na. Zij leek te willen dat Vader Kerstmis alleen bleef (dat wist ik omdat ik haar had horen zeggen: ‘Ik wens dat Vader Kerstmis alleen blijft’), dus dit was een beetje een moeilijke dag voor haar.

‘Vermaak je je een beetje?’ vroeg ik de Waarheidsfee onschuldig.

‘Dit is de ergste dag van mijn leven.’ Toen proppte ze een dik stuk taart in haar mond.

De boze elf was Vader Vodol. Toen Vader Kerstmis aan

het eind zijn glas hief om te toosten, zag ik dat Vader Vodol met veel aandacht naar Vader Kerstmis' beker met bosbes-sensap keek.

'Lieve elfen, feeën, mensen, rendieren, trollen – o, en jij Tomtegubb –, bedankt dat jullie allemaal zijn gekomen. Vandaag was heel speciaal voor mij. Omdat ik met de aardigste, liefste en grappigste persoon ben getrouwd die ik ooit heb ontmoet – met jou, Moeder Kerstmis – en jullie om me heen heb. Graag wil ik nog iemand in het bijzonder noemen.' Toen wees hij naar mij. 'Zij daar. Amelia Wis-hart. Het meisje dat Kerstmis redde. Zij heeft me veel geleerd. Voornamelijk over de kracht van hoop. Zoals jullie weten is hoop een soort magie. En nu hoop ik vurig dat

Elfhelm haar – en mijn lieve Mary – in ons dorp zal blijven verwelkomen, zoals jullie tot nu toe al hebben gedaan. Net als ik zien ze er misschien een beetje anders uit, maar geloof mij: ze zullen veel goeds bijdragen aan het leven hier in Elfhelm.’

‘Bravo, bravo,’ zei Noosh, die nu naast haar over-over-over-over-overgrootvader Vader Topo stond en haar zoon, Kleine Mim, in haar armen hield.

‘Absoluut,’ zei Vader Topo. ‘Elfhelm is leuker als we iedereen welkom heten. Een dorp met alleen maar elfen is net zo saai als een kous vol dezelfde cadeautjes.’

‘Nou, ik ben heel blij om hier te zijn,’ zei Mary. ‘En dat geldt ook voor Amelia. Ja toch, Amelia?’

De hele zaal draaide zich naar me om.

‘O, ja,’ zei ik. ‘Ik ben heel blij. Het is beslist beter dan een werkhuis.’

De elfen lachten vriendelijk naar me, maar er lag een blik van verwarring of misschien zelfs pret op hun gezicht. Ik denk omdat ik anders was. Ik was zelfs anders dan Mary en Vader Kerstmis. Er zat geen drimwickerij in mij. Drimwickerij is elfenmagie. Die magie was gebruikt om Vader Kerstmis’ leven te redden toen hij nog een kleine jongen was. En Vader Kerstmis had vorig jaar die magie aangevend om Mary’s leven te redden. Al die dingen die elfen en Vader Kerstmis en Mary konden – nadat zij haar drimwicklessen had voltooid – kon ik niet. Maar dat vond ik niet erg. Nog niet, in elk geval. Ik vond het leuk om anders te zijn. Mijn hele leven in Londen was ik onzichtbaar ge-

weest. Gewoon een van de vele arme, onverzorgd uitziende kinderen met roet op hun gezicht. Nu vond ik het leuk dat ze naar me keken. Het gaf me een beetje het gevoel dat ik speciaal was, en zo had ik me nog nooit gevoeld.

En Vader Kerstmis hielp me uit de situatie door te zeggen: ‘Laten we ons glas heffen op geluk en vriendschap! Het maakt niet uit wie iemand is of waar hij vandaan komt. Wie naar Elfhelm komt, is welkom.’

Vader Vodol, besefte ik, staarde nog steeds naar het drinkglas in Vader Kerstmis’ hand. En terwijl hij dat deed, zag ik dat het drinkglas begon te trillen en schudden. Vader Kerstmis leek ervan te schrikken en probeerde het stil te houden. Maar tevergeefs. Het drinkglas suisde door de ruimte en landde met een luid gerinkel vlak bij mijn voeten. Toen ik naar beneden keek, zag ik dat de oranjeroze bosbessensap zich verspreidde.

Niemand besefte dat Vader Vodol de schuldige was,

want niemand had gezien hoe intens hij naar Vader Kerstmis had gestaard.

‘Wat was dat nou?’ vroeg Mary.

‘Ik heb geen idee,’ zei Vader Kerstmis.

‘Hij was het!’ Ik wees naar de schuldige met de zwarte baard.

Het werd muisstil in de zaal. Iedereen keek wat bezorgd. Inclusief Vader Kerstmis. Toen begon ik me ook een beetje zorgen te maken. ‘Het was Vader V...’

Maar ik kon mijn zin niet afmaken, omdat mijn mond op slot leek te gaan. Een onzichtbare kracht perste mijn lippen op elkaar.

Toen besepte ik dat hij dat deed.

‘Ik heb geen idee waar het mensenmeisje het over heeft,’ zei Vader Vodol met een glimlach. ‘Ze vergist zich natuurlijk.’

Ik probeerde iets te zeggen, maar dat lukte niet. Ik keek naar de bezorgde gezichten van Vader Kerstmis en Mary. En omdat ik hun speciale dag niet wilde verpesten, haalde ik mijn schouders maar op en glimlachte met mijn samengeperste lippen.

Vader Kerstmis keek naar zijn nu lege hand en naar de plas op de vloer naast mijn voeten. Toen duwde hij zijn borst vooruit. ‘Laten we niet klagen over verspilde sap. Het is feest!’ Hij klapte in zijn handen. ‘Sleebellen, speel nog een liedje.’

De muziek begon weer, en elfen gingen de dansvloer op. Er werd een soort wedstrijdje spikkeldansen gedaan. En ik

danste mee, op een behoorlijk onmagische menselijke manier, totdat Vader Vodol ineens voor me ging staan.

Ik was een beetje bang, maar dat wilde ik niet laten blijken. ‘Houdt u van dansen?’ vroeg ik dus.

‘Absoluut niet,’ antwoordde hij. ‘Je moet namelijk steeds oppassen waar je je voeten neerzet. Eén foute stap kan al consequenties hebben.’

Ik begon te lachen. ‘Zo serieus hoeft dansen nou ook weer niet te zijn.’

Maar toen realiseerde ik me dat hij het niet over dansen had, want hij zei: ‘Ik heb het niet over dansen.’

‘O.’

‘Ik heb het over jou.’

‘Waarom moet ik oppassen waar ik mijn voeten neerzet?’

‘Omdat ze te groot zijn.’

‘Hoezo? Mijn voeten zijn precies zoals ze horen te zijn. Ik ben een mens.’

‘Precies.’ Zijn ogen werden groot en hij keek boos. ‘Jij bent een mens. Jij hoort hier niet.’

‘Vader Kerstmis is een mens. Mary is een mens. Horen zij hier ook niet? Alle andere elfen lijken te denken van wel.’

Hij boog dichterbij me toe, zodat hij zacht kon praten maar toch boven de muziek uitkwam. ‘Jij snapt niet hoe elfen denken. Ze zijn namelijk heel veranderlijk. Eén foute stap en ze keren zich tegen je. Wacht maar af. Je zult het zien.’

‘Ik ben niet bang voor u.’

‘Nog niet,’ zei hij. ‘Je bent nóg niet bang voor me. Pas maar op met die grote voeten.’

En toen draaide hij zich om en liep weg. Iedereen was te druk om te zien dat mijn glimlach was overgegaan in een bezorgde blik. Ik had zojuist de gemeenste elf in Elfhelm tot mijn vijand gemaakt. Dat zat me de rest van de avond zo dwars dat ik helemaal vergat dat ik de volgende dag op mijn nieuwe school zou beginnen.

